

..X HISTORICKÁ DETEKTIVKA X..

PETER
TREMAYNE

VYŠEHRAĐ

VYKOUPENÍ
KRVÍ

..X PŘÍPAD SESTRY FIDELMY X..

..✎ HISTORICKÁ DETEKTIVKA ☞..

*PETER
TREMAYNE*

*VYKOUPENÍ
KRVÍ*

VYŠEHRAÐ

Z anglického originálu Atonement of Blood
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, 2013
přeložila Alžběta Slavíková Hesounová
Typografie Vladimír Verner
Ilustrace na obálce Lee Gibbons
Odpovědná redaktorka Adéla Tošovská
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2015 jako svou 1415. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 180 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © 2013 Peter Tremayne
Translation © Alžběta Slavíková Hesounová, 2015

ISBN 978-80-7429-591-1

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Quia anima carnis in sanguine est et ego dedi illum vobis ut super altare in eo expietis pro animabus vestris et sanguis pro animae piaculo sit.

V krvi je život těla. Já jsem vám ji určil na oltář k vykonávání smírčích obřadů za vaše životy. Je to krev; pro život, který je v ní, se získává smíření.

Leviticus 17,11

Latinská vulgata, Jeronýmův překlad, 4. století

Pro Tanyu a Marianne na paměť dobrého vedení
Cyrilla (1899–1970) a Odeyne (1907–1966)

*Vzpomeň dnů našeho mládí
s radostí zas bys
pil čaj z citronů v zahradě
to dlouhé léto kdys*

Anonym

AUTOROVA POZNÁMKA

Události tohoto příběhu navazují chronologicky na děj knihy *Sedmá polnice*. Odehrávají se v měsíci zvaném *Cet Gaimrid*, Počátek zimy, a začínají na svátek blahoslaveného Colmána mac Lénina z Cluain Uamhy (dnešní Cloyne v hrabství Cork), který v moderním kalendáři připadá na dvacátého čtvrtého listopadu.

Sestra Fidelma z Kildare, *dálaigh* neboli advokátka soudního dvora v Irsku sedmého století

Bratr Eadulf ze Seaxmund's Ham v zemi Jižního lidu, její společník

V Cashelu

Colgú, král Mumanu a Fidelmin bratr

Finguine, Colgúův následník

Beccan, správce paláce

Áedo, vrchní mumanský brehon

Aillín, zástupce vrchního brehona

Caol, velitel Nasc Niadh, králových tělesných strážců

Gormán, bojovník stráží Nasc Niadh

Enda, bojovník stráží Nasc Niadh

Dar Luga, *airnbertach* neboli hospodyně paláce

Bratr Conchobhar, apatykář

Muirgen, Fidelmina chůva

Nessán, její muž

Aibell, uprchlá nevolnice

Ordan z Rathordanu, kupec

Spelán, pastýř

Rumann, hostinský

U Arovy studny

Aona, majitel krčmy

Adag, jeho vnuk

V opatství Mungairit

Opat Nannid

Bratr Cuineáin, správce

Bratr Cú-Mara z Ard Fhearta

Bratr Lugna, vrchní štolba opatství

Bratr Ledbán, starý štolba

Maolán, opisovač

U řeky An Mháigh

Temnén, rolník a bývalý voják

U Dubového brodu

Conrí, vojenský velitel kmene Uí Fidgente

Socht, bojovník

Adamrae (Gláed)

Bratr Cronan

Sitae, hostinský

V Dún Eochair Mháigh

Cúana, správce pevnosti

Ciarnat, služebná

V Marbanově mlýně

Marban, mlynář

U Menmovy pevnosti

Cadan, rolník

Flannait, jeho žena

Suanach, stařena

U řeky Eally

Fidaig ze Sliabh Luachra, vládce lidu Luachair Deaghaidh

Artgal, jeho syn

Eadulf hleděl mrzutě z okna na tmavnoucí nebe nad cashelským hradem – pevností Colgúa, krále Mumanu. Království mumanské bylo největší ze všech Pěti království irských a leželo na samém jihozápadě ostrova. Vzduch byl chladný a po obloze se celý den honila šedá bouřková mračna; visela nízko a působila hrozivě, poháněna silným zlobným větrem.

„Zanedlouho začne sněžit,“ poznamenal a obrátil se ke své společnosti, která byla usazena před zrcadlem a právě si na hlavě upravovala stříbrnou čelenku korunující její rudozlaté vlasy.

„Čekám spíš déšť,“ odvětila Fidelma a stále se plně soustředila na svůj odraz v zrcadle. „Na sníh ještě není dost chladno.“

„Na mě je chladno až až,“ zamumlal si Eadulf, otrásl se a vykročil od okna přes místnost ke krbu, v němž praskala hořící polena. „Ale ať už přijde cokoli, snad to aspoň bude také brzy pryč, protože v tomhle západním větru letí mraky velice rychle.“

„Máme už přece měsíc *Cet Gaimrid*, Počátek zimy,“ prohlásila Fidelma s důrazem a vstala z křesla. „Co jiného bys čekal nežli chladné počasí?“ Ještě jednou se otočila k zrcadlu a přejela svůj odraz zkoumavým zrakem. „A teď mi řekni upřímně – jak vypadám?“ A pootočila hlavou, aby si ji mohl dobře prohlédnout.

Eadulf se na ni něžně usmál. „Jsi ještě krásnější, než když jsem tě spatřil poprvé.“

Fidelma se na něho na oko zaškaredila, ale ve skutečnosti jí jeho slova nebyla vůbec nemilá. Když s konečnou platností vystoupila z řeholních řad, odvrhla zároveň i hrubě tkaná roucha z hnědé vlny a nyní se začala strojit, jak se slušelo na princeznu z rodu Eóghanachtů. Eadulf věděl, že takovéto vybrané šaty si

na sebe obléká jen při obzvláště význačných příležitostech; dnes večer ovšem právě taková příležitost nastala.

Ozvalo se jemné zaklepání na dveře a na Fidelmino vyzvání do pokoje vešla žena ve středních letech, s mohutným poprsím a šedivějšími neupravenými vlasy. Soudě podle větrem ošlehané tváře, byla zřejmě zvyklá pobývat spíše na čerstvém vzduchu nežli v palácových zdech. Na sobě měla pohodlné vlněné šaty. Za ruku se jí držel malý hošík, asi tříletý, s kšticí jasně zrzavých vlasů a rysy tváře, které připomínaly Fidelminy.

„Říkala jsem si, že možná budeš chtít dát synáčkovi dobrou noc, než půjdeš na ten hodokvas, paní,“ promluvila její chůva Muirgen.

Fidelma okamžitě poklekla a roztáhla ruce.

Chlapeček se rozběhl k mamince a padl jí do náručí. Potom se od ní odtáhl s tvářičkou zamračenou. „*Muimme* povídala, že jdeš na nějakou hostinu. Budeš pryč dlouho? A kdy se vrátíš?“

Fidelma se vesele zasmála a znovu synka přitiskla k sobě. „Jdeme jenom dolů do hodovní síně, Alchú. To přece víš, kde je. Po jídle se zase vrátíme sem.“

Eadulf se snažil zastřít pohnutí, které se ho zmocnilo. První tři roky života malého Alchúa s chlapečkem nestrávili skoro žádný čas. Téměř bez přestávky byli na cestách, buď z pověření Fidelmina bratra, krále, nebo vyřizovali nějakou záležitost pro církve. Eadulf jasně viděl, jaký vliv to na jejich dítě má, a byl si dobře vědom, že je načase, aby se alespoň částečně usadili. Jejich syn začal být velice nesvůj pokaždé, když vycítil byť jen náznak toho, že se rodiče zase chystají někam na cestu. Eadulf měl před očima neustále výjev, který už viděl tolikrát – Alchú stojí na dlážděném nádvoří paláce, pevně svírá ruku své chůvy a snaží se potlačit slzy při pohledu na to, jak otec s matkou odjíždějí z Cashelu.

„Nikam se nechystáme, Alchú,“ řekl synkovi pevným hlasem, vzal ho do náručí a pak ho vyhodil do vzduchu.

Chlapeček se rozesmál, když tatínkovi zase přistál v rukou, pevně se ho chytil za rameno a modrozelené oči mu jen hrály.

„Vezmeš mě zítra na koně, *athair*?“ zeptal se ho.

„Já tě vezmu, ty štěně,“ oslovila ho Fidelma laškovně – chlapečkovo jméno totiž znamenalo „malý ohař“.

„Pojedeme všichni tři,“ slíbil mu Eadulf a postavil ho na zem. Fidelma povytáhla jedno obočí a mírně se pousmála, věděla

totiž dobře, že Eadulf není rozený jezdec jako ona a před jízdou na koni dává přednost chůzi.

„A teď už buď hodný kluk a utíkej do postýlky. Podíváme se k tobě do pokoje, až se budeme vracet z hostiny, a doufáme, že tou dobou už budeš dávno spát.“

„Dobrou noc, *mathair*, dobrou noc, *athair*,“ řekl jim hošík vážným hlasem. Potom se otočil ke své chůvě a radostně si poskočil. „*Muimme*, zítra půjdu na koně!“ zavolal na ni.

Postarší žena ho vzala za ruku. Pozdravila Fidelmu a Eadulfa krátkým úklonem hlavy a pak chlapečka odvedla.

Eadulf zůstal chvíli beze slova zírat na zavřené dveře. Na jednu věc si ve zdejší jazyce, který musel přijmout za vlastní, nemohl zvyknout, a sice že je jejich syn oslovoval formálním *athair* a *mathair*, otče a matko, zatímco důvěrná forma těchto slov, *muimme* a *aite*, maminko a tatínku, byla vyhrazená pro pěstouny. Mnohokrát už mu vysvětlovali, proč tomu tak je, ale stejně to nikdy nedokázal plně přijmout.

Klanová společnost Pěti království byla zčásti založena také na systému opatrovnictví. Když chlapci a dívky dosáhli věku sedmi let, byli z domova odesláni na vychování do pěstounské rodiny. Byla to běžná praxe ve všech společenských vrstvách, ale především v urozených kruzích. Šlechtici se stávali pěstouny dětí jiných šlechticů, králové si k sobě na výchovu brali děti jiných králů a urozených osob. Rozlišovaly se dva druhy opatrovnictví – z důvodů citové vazby nebo za úplatu. V urozených kruzích šlo většinou o pěstounství z důvodu náklonnosti. Mezi vládnoucími rodinami se totiž tímto způsobem vytvořily pevné citové vazby a vztah opatrovníka a jeho svěřence se považoval za posvátné pouto rovné pokrevnímu příbuzenství. Ve společnosti založené pevně na rodinných vztazích se takto zabraňovalo vzniku konfliktů a válek.

Eadulf uznával, že v mnoha ohledech je toto uspořádání chvályhodné. Příčilo se mu jen, že důležitost pěstounství se odrazila v jazyce právě tak, že pokrevní rodiče se oslovovali formálně, zatímco opatrovníkům připadly výrazy láskyplnější.

„Nad čím přemítáš?“ vytrhl ho z myšlenek Fidelmin hlas.

Eadulf se k ní otočil a krátce se pousmál. „Jen jsem přemýšlel, proč že tvůj bratr nechal na dnešní večer připravit tu velkou hostinu?“

„Je to na paměť velkého básníka a význačného církevního hodnostáře našeho lidu, který zemřel před sedmdesáti lety,“ odvětila. „Jmenoval se Colmán mac Lénine.“

„A jeho básně si skutečně zaslouží takovou oslavu?“

„Mnoho lidí ten názor zastává,“ řekla mu. „Říkali mu královský veršotepec mumanský. Ovšem mumanskí opati a biskupové ho velebí především za jeho službu víře. Vystoupil totiž ze služeb cashelského krále a rozhodl se cestovat po naší vlasti a hlásat novou víru. Nakonec založil vlastní klášter v Cluain Uamha.“

„Louka u jeskyně?“ přeložil Eadulf název opatství. „Neleží ten klášter jihozápadně odsud?“

„Máš o našem království velice dobré znalosti.“

„Tudíž předpokládám, že hodokvasu se zúčastní i opat Séгдаe z Imleachu?“

„Ne. Právě kvůli Colmánově svátku musí zůstat v Imleachu. Jedním z Colmánových úspěchů bylo nalezení ztraceného chrámu blahoslaveného Ailbeho z Imleachu, který do našeho království přinesl novou víru. Naši předkové, kteří Ailbeho pohřbili, jeho hrobku ukryli, aby ji nikdo nemohl znesvětit. A po čase přišla doba, kdy už na světě nezbyl nikdo, kdo by ono tajemství znal. Až Colmánovi se podařilo tu záhadu rozluštit, a tak byl v Imleachu blahoslaven a od té doby se tam každoročně slaví jeho svátek.“

Eadulf nahlas zauvažoval: „Tak teď nevím, jestli dnešní hostina je na počest básníka, nebo šířitele víry?“

„Dnes si budeme připomínat Colmána coby celého člověka,“ odvětila Fidelma.

V tu chvíli místnost zalil záblesk bílého světla, po němž se ve zlomku vteřiny ozvalo zaburácení hromu. Zahřmění se ještě odkudsi z dálky vrátilo ozvěnou, nakonec utichlo. Na okamžik zavládl naprostý klid, ale pak se ozval zvuk, jako když se na kámen začnou sypat oblázky. Viděli, že od okenní římsy začínají odskakovat ledové kroupy. Eadulf vyhlédl skrze krupobití na nezřetelný obrys městečka v podhradí. Za malou chvíli se z nebe místo krup spustil prudký liják.

„Mělas pravdu, Fidelmo. Skutečně začalo pršet. Ale ještě můžeme doufat, že ani já jsem se nemýlil a půjde jen o rychlou přepřšku.“

Krátce poté už oba dva zamířili do velké síně, u jejíž dveří stál na hlídce mladý bojovník Gormán, příslušník královy

tělesné strážě Nasc Niadh. Přátelsky se na ně usmál, když se přiblížili, neboť je provázel při mnoha jejich dobrodružstvích.

„Ty se dnešního večerního hodokvasu nezúčastníš?“ přivítal se s ním Eadulf, když došli až k němu.

Mladík zavrtěl hlavou. „Dnes na mě padl los a musím stát na stráži. Ale to nevadí.“ A otevřel jim dveře do hodovní síně, aby mohli vejít.

Velká síň byla dlouhá, úzká místnost. U dvou podélných zdí byla postavena řada stolů, které končily tabulí napříč, na stupínku v čele sálu. Za ní měl místo král a jeho osobní suita. Na zdech za lavicemi byly háky, na něž si hosté věšeli štíty nebo zástavy, v závislosti na postavení. U stolů byli usazeni vládci několika území Colgúova království, každý z nich provázen štítonošem. Vedle vládců seděly jejich ženy. Nikdo neseděl naproti někomu jinému, obsazena byla jen jedna strana stolu podle zdi. Fidelma se ani nepotřebovala dívat na jejich štíty nebo zástavy, aby je všechny poznala. Věděla také, že správce paláce hosty usadil, jak náleží podle jejich postavení, aby se předešlo zbytečným sporům.

Na stupínku už byl napravo od prázdného králova křesla usazený Fidelmin bratranec Finguine, mladý následník trůnu. Po jeho pravé ruce měl místo vrchní brehon Áedo a jeho zástupce Aillín. Velitel královy osobní strážě Caol byl jediný, kdo měl povoleno ponechat si v hodovní síni meč, a nyní stál za prázdným křeslem. Na levé straně byli ostatní členové královského dvora se svými dámami. Fidelma s Eadulfem kývali na pozdrav a kráčeli ke svým místům nalevo. Na hostinu se v síni sešlo zhruba čtyřicet stolovníků.

V jednom rohu za vyvýšeným stolem stál *fear-stuic*, trubač, který na jakési tajné znamení pozvedl nástroj k ústům a třikrát do něj krátce zadul.

Závěs za královým křeslem se pohnul a zpoza látky se vynořila baňatá postava Beccana, nově ustanoveného správce Colgúova paláce, který v ruce třímал berlu, odznak úřadu. Beccan zaujal místo vedle Caola a udeřil berlou třikrát o zem. Všichni shromáždění povstali. Na chvíli se rozhostilo ticho, pak si nový správce odkašlal a oznámil, že přichází král.

V tu chvíli už se Colgú skutečně vynořil zpoza zástěny za královským křeslem a zdálo se, že ho všechny ty oficiality uvádějí do rozpaků. Při pohledu na jeho rudé vlasy a rysy tváře bylo zcela zřejmé, že jde o Fidelmina bratra. Beccan znovu udeřil berlou

o podlahu a začal hlasitě předříkávat: „Přivítejte Colgúa, syna Failbeho Flanna, syna Áeda Dubh...“

Colgú se sesunul do křesla a pozvedl ruku, jako by chtěl správce umlčet.

„Děkuji, Beccane,“ promluvil rozmrzele. „Ale soudím, že všichni přítomní znají mé předky.“

Beccan překvapeně zamrkal a ve tváři se mu objevil dotčený výraz.

„Ale protokol nařizuje...“ začal namítat.

„Dnes večer jsme mezi přáteli, Beccane,“ usmál se Colgú. „Protokol si můžeme pro tentokrát odpustit. Jistě jsou chvíle, kdy je třeba dbát na společenské ceremonie, ale pak jsou také příležitosti, při nichž se můžeme mezi svými bližními uvolnit.“ Pokynul jednomu ze sloužících, který stál trpělivě opodál a držel džbán s vínem. Mladík ihned přispěchal a nalil víno králi do poháru. Pak Colgú vstal a pozvedl pohár ke shromážděným.

„Přátelé, dnes večer vás chci uvítat já. Na zdraví mužů, a ženy ať jsou navždy živý!“

Byl to prastarý přípitek a všichni hosté povstali a odpověděli králi stejně.

Jakmile se přítomní znovu usadili, otevřely se postranní dveře a do síně vešla řada sloužících přinášejících čerstvě připravené pokrmy – pečení z divočáka, srnčí a dokonce i skopové. Každou mísu obsluhoval jeden *dáilemain*, jehož úkolem bylo krájet hostům maso, a kromě nich byli u tabule přítomni ještě *deoghbhair*, šenkové, kteří dohlíželi, aby měli stolovníci stále co pít. Kromě pečeného masa byly na stolech podnosy s kachními vejci, klobásami, různé druhy brukve ochucené divokým česnekem a pórek a cibule vařené v másle. A to byl teprve první chod!

„Rád bych věděl, komu dnes večer připadne hrdinův díl,“ pošeptal Eadulf Fidelmě s úsměvem. Už věděl, že ve zdejších končinách se při význačných hostinách dává člověku, který se vyznamenal obzvláště chrabřím činem, nejlepší porce masa – hrdinův díl, *curath-mir*.

„Předpokládám, že Beccan to za chvíli vyhlásí,“ šeptla mu Fidelma, „pokud tedy dokáže překousnout nespokojenost nad tím, jak ho můj bratr před chvílí přerušil, když chtěl dnešnímu shromáždění dodat oficiální ráz.“

V ten okamžik se u hlavního vchodu do hodovního sálu začalo něco dít – vešel jimi mladý králův bojovník Gormán, zastavil

se a váhavě se mračil. Beccan pohlédl letmo po Colgúovi, ale když viděl, že král je právě hluboce zabrán do rozmluvy se svým vrchním brehonem Áedem, rychle vyrazil ke Gormánovi přes síň sám. Fidelma sledovala jejich krátkou, ale vzrušenou rozmluvu. Pak se Beccan vydal spěšně zpět ke králi, postavil se mu po boku, sklonil se k němu a cosi mu pošeptal. Zdálo se, že se na okamžik o něčem přou, potom ale Beccan pokrčil rameny, napřímil se a udělal na Gormána jakýsi posunek. Mladý voják se otočil a vyšel ze síně.

„To bych ráda věděla, oč se jedná,“ promluvila Fidelma k Eadulfovi polohlasem. Její muž si ovšem mezitím hladově měřil srnčí pečeni, která na stole čekala na rozporcování, a tak si události v sálu nestihl povšimnout. Teď na Fidelmu nepřítomně pohlédl.

Vtom už se ale dveře znovu otevřely a Gormán do hodovní síně uváděl nevýrazného muže oděného v řeholním rouchu. Mnich se na okamžik nejistě zarazil, jako by chtěl zjistit, kde se to vlastně ocitl. Všichni hosté utichli a zadívali se na neznámého příchozího.

„Jen vstup, bratře Lennáne, a připoj se k nám,“ zvolal Colgú. „Slyšel jsem, že ses k nám vypravil z Mungairitu a neseš mi důležitou zprávu. Pojď, máš za sebou namáhavou cestu, občerstvi se tedy s námi na hostině a můžeme tu záležitost probrat při jídle.“

Nově příchozí se rozhlédl kolem sebe a měřil si společnost tmavýma očima, zapadlýma v nažloutlé tváři.

Brehon Áedo si mužovu váhavost zjevně vysvětlil rozpaky nad přítomností urozených osob z královského rodu Eóghanachtů, a tak povstal ze svého místa vedle krále a s přátelským úsměvem mnichovi pokynul, aby šel dále.

Řeholník se podle všeho konečně vzpamatoval a zdálo se, že se trochu napřímil v ramenou; pak vykročil ke stupínku, na němž seděl král a jeho dvořané. Zatímco kráčel vpřed, pravou rukou zalovil pod rouchem, jako by odtamtud chtěl vytáhnout listinu se vzkazem. Ovšem místo aby zamířil k místu, na něž mu ukázal brehon Áedo, došel až ke Colgúovi – a pak se stalo něco zcela nepředstavitelného. Mnichovi se v ruce náhle objevila dýka, jako by ji tam kdosi přičaroval, a muž se vrhl na krále. „Vzpomeň na Liamuin!“ zvolal hlasem blížícím se vřískotu a zarazil zbraň Colgúovi do hrudi.

Král se nechápavě zadíval na krvavou skvrnu, která mu

začala prosakovat tunikou. Všichni přítomní byli činem tak ochromeni, že se na okamžik rozhostilo naprosté ticho. Pak útočník znovu pozvedl ruku, ale nežli stačil krále znovu bodnout, brehon Áedo se s hlasitým výkřikem vrhl před Colgúa. Nůž zasáhl brehona a zabořil se mu hluboko do hrdla. Áedo se zhroutil na krále. Byl mrtev.

Útočník se pokusil zbraň vytáhnout z nehybného těla, zjevně odhodlán krále znovu napadnout. Vykřikl tatáž slova jako před okamžikem: „Vzpomeň na Liamuin!“ Když ale vzhlédl od Áedova těla, uviděl nad sebou Caola, velitele královny tělesné stráže, jak se k němu blíží s napřaženým mečem. Ze všech sil se pokusil vyprostit dýku z krku mrtvého brehona a téměř se mu to podařilo, ale vtom už Caol udeřil. Jeho meč projel útočnickovým srdcem a bylo zřejmé, že muž byl mrtev ještě dříve, nežli jeho tělo dopadlo na podlahu.

V tu chvíli už se v sálu ozval ohlušující řev zděšených hlasů. Beccan stál na místě, neschopen pohybu, ve tváři bledý jako smrt.

Eadulf jako první doběhl k brehonovi Áedovi, ale jediný pohled mu stačil, aby poznal, že mu již není pomoci. Odvalil tedy jeho tělo ze zhroucené postavy Colgúa a rychle krále prohlédl. Král byl v bezvědomí a z rány na prsou mu stále prýštila krev. Eadulf cítil, že hned za ním stojí vyděšená Fidelma.

„Ještě dýchá, ale jeho život visí na vlásku,“ řekl jí.

„Odpusťte mi troufalost, ale myslím, že k ošetření krále jsem zde nejpovolnější já.“ Byl to hlas bratra Conchobhara, lékaře a apatykáře, který se o Colgúa i Fidelmu staral od chvíle, co se narodili.

Eadulf mu okamžitě ustoupil. Stařec měl pravdu. Nebylo třeba se o to přít.

„Bude žít?“ zeptala se ho Fidelma a hlas se jí obavou lámal.

„Udělám vše, co bude v mých silách,“ prohlásil bratr Conchobhar pevným hlasem. „Zbytek bude záležet na Bohu.“ Přiklekl vedle krále a začal Colgúovi vyhrnovat tuniku a košili, aby ránu ohledal.

Hosté v hodovní síni stále zmateně přecházeli sem a tam, hovořili vzrušenými hlasy a někteří se snažili vypovídat z toho, čeho byli právě svědky.

Finguine, následník trůnu, v tu chvíli vyskočil na stůl, zavolal na přítomné, aby se utišili, a zatleskal, aby dodal svým slovům důrazu.

„Je tu hrozný hluk, a ten ničemu nesvědčí,“ křikl, když se vřava trochu zmírnila. „Všichni se teď rozejděte, ať se mohou lékaři o krále v klidu postarat.“

Hosté se neochotně začali trousit ke dveřím hodovního sálu, které teď byly rozrazeny dokořán. Po jedné jejich straně stál Gormán, ruku na jílci meče, a očekával rozkazy.

Bratr Conchobhar vzhlédl k Eadulfovi. „Musíme ho nechat přenést do ložnice, tam mu budeme moct ránu lépe ošetřit.“

Eadulf se rozhlédl a pohledem našel správce Beccana. Zdálo se, že muž se ještě stále nevzpamatoval z utrpeného duševního otřesu. „Pomoz mi Colgúa odnést k němu do komnaty.“

Beccan na něho němě zíral, jako by mu nerozuměl.

„Hned teď!“ štěkl po něm Eadulf.

Správce zamrkal a potom se konečně probral a uvědomil si své povinnosti. Přistoupil k nim a pomohl Eadulfovi zvednout královo nehybné tělo, přičemž bratr Conchobhar šel před nimi z hodovní síně.

Když si Eadulf všiml, že se Fidelma chystá jít s nimi, řekl jí: „Tady nám teď nebudeš nic platná; bylo by lepší, kdyby ses pokusila zjistit, kdo byl ten útočník a proč krále napadl!“

Fidelma se na něho na okamžik zadívala, jako by se chtěla přít. Věděla ale, že Eadulf má pravdu, a tak se nakonec otočila zpět do sálu, kde stál brehon Aillín nad tělem brehona Áeda a mrtvého mnicha a mlčky si je prohlížel. Vtom už se vedle ní objevil Finguine s pohárem vína. Beze slova jí ho podal. Přijala ho a zhluboka se napila dvěma velkými doušky. Cítila, jak se jí v těle rozlévá teplo a v žilách jí zase začíná kolovat krev po otřesu, který v posledních okamžicích prožila. Zdálo se, že všichni jsou rozrušení a nikdo neví, co si počít.

„Musím se teď ujmout vlády, dokud... dokud se Colgú neuzdraví,“ promluvil Finguine tichým hlasem. Znělo to, jako by Fidelmu žádal o dovolení.

Než stačila odpovědět, brehon Aillín si nervózně odkašlal.

„A jelikož je nebohý brehon Áedo po smrti, jako jeho zástupce se nyní budu muset o právní záležitosti postarat já.“ Byla pravda, že v radě brehonů byl Aillín po Áedovi druhý nejvýznamnější člen. „Ale tobě, coby králově sestře a zároveň *dálaigh*, bych byl velmi vděčný za pomoc, paní,“ dodal zdvořile. „Je všeobecně známo, že máš v těchto záležitostech velké zkušenosti.“

„Dobrá tedy, brehone Aillíne,“ odvětila Fidelma po chvíli. „Budeš-li ty nebo můj bratranec Finguine potřebovat jakoukoli radu, s důvěrou se na mne obraťte.“

Finguinovi se podle všeho ulevilo, že se ten nesnadný okamžik obešel bez nepříjemností. Otočil se k brehonu Aillínovi. „Vraha do síně uvedl Gormán,“ řekl mu. „Bude tedy zřejmě nejlepší, když nejprve vyslechněš jeho?“

Velký sál byl nyní téměř liduprázdný. Kromě brehona Aillína a Fidelmy zůstali mezi stoly, stále obtěžkanými netknutými pokrmy, jen Finguine a Caol. Gormán stál dosud u dveří, ale když na něho Caol zavolal, mladý bojovník k němu nejistým krokem a s tváří pobledlou vykročil.

„Pověz mi, co o tom muži víš, Gormáne,“ vyzval strážného brehon Aillín a pokynul směrem k mrtvému tělu vraha.

Gormán stiskl rty a lehce pokrčil rameny. „Nemám ti mnoho co říct. Byl jsem na stráži u dveří hodovní síně, vyšla na mne služba. Vtom ke mně přišel strážný od hlavní brány do paláce a s sebou vedl toho mnicha.“

„Kdo byl ten strážný?“ zeptal se brehon Aillín.

„Luan, kterému se přezdívá Ohař“.

„Caole, pošli někoho, ať vyhledá Luana,“ poručil Finguine, nežli pokynul Gormánovi, aby pokračoval.

„Luan mi pověděl, že ten řeholník přišel k bráně a tvrdil, že je bratr Lennán z Mungairitu a že přináší králi důležitý vzkaz. Ničím nevzbuzoval podezření. Vypadal jako docela obyčejný mnich. I mně zopakoval účel své návštěvy a ještě dodal, že ta zpráva je velice důležitá, ale je určena jen uším samotného krále. Proto jsem mu řekl, ať počká venku, vešel jsem do hodovní síně a pověděl o něm správci. Beccan pak šel přímo za Colgúem a sdělil mu, oč se jedná. Potom mi Beccan pokynul, abych návštěvníka pustil dál, což jsem udělal. Zbytek jste všichni viděli na vlastní oči, já jsem se mezitím vrátil ven před sál.“ Povzdechli si, obrátil k Fidelmě ustaranou tvář a žalostně dodal: „Nemohl jsem tomu zabránit, paní.“

„Nikdo tě z ničeho neviní, Gormáne,“ řekla mu Fidelma. „Všechny nás to naprosto zaskočilo.“

„Zatím jsme se nedozvěděli nic, co by nám jakkoliv pomohlo,“ řekl polohlasem brehon Aillín. „Nejlepší bude prohlédnout teď tělo bratra Lennána.“

V tu chvíli se otevřely dveře a objevil se v nich Caol, který se

vracel s dalším vojákem. Ten se kolem sebe ustrašeně rozhlížel, když se k nim blížil.

„Je to pravda?“ otázal se nově příchozí šeptem. „Skutečně je král těžce raněn?“

„Je to tak,“ přikývl brehon Aillín, „ale Bohu buď díky, stále je naživu. Ovšem brehon Áedo je mrtev. Teď potřebujeme, abys nám řekl vše o tom muži, z něhož se vyklubal vrah.“

„Vůbec jsem to netušil,“ vyhrkl strážný, očividně vystrašený. „Měl jsem být podezřavější... ale obelstil mě.“

Brehon Aillín se mdle pousmál. „Jen nám pověz, jak to bylo.“

Voják vraštil čelo, jako by se snažil přesně si vzpomenout.

„Měl jsem zrovna hlídku u brány, když k paláci začal do svahu stoupat jakýsi muž v řeholním rouchu. Kráčel klidně a sebejistě. Došel až ke mně a oznámil mi, že je bratr Lennán z opatství blahoslaveného Nessána a že přichází z Mungairitu a přináší králi Colguovi důležitou zprávu. Věděl jsem, že král s hosty právě slaví Colmánův svátek, a také jsem to tomu člověku pověděl. Odvětil, že musí s králem hovořit okamžitě a že za to ponese sám zodpovědnost, když ho vyruší. Nařídil jsem ostatním strážným, aby zůstali u brány, a sám jsem bratra Lennána vyzval, aby mne tedy následoval k hodovní síni. Tam jsem promluvil s Gormánem a návštěvníka mu předal.“

Brehon Aillín se už už chystal strážného propustit, když vtom se k Luanovi obrátila Fidelma se zadumaným výrazem.

„Počkej ještě, Luane. Proč jsi řekl, že jsi *měl být* podezřavější? Proč tě ta slova napadla?“

Strážný se zatvářil nešťastně a olízl si oschlé rty.

„Paní, z Mungairitu v zemi kmene Uí Fidgeinte je to sem pěšky daleká cesta, ale přitom ten mnich kráčel k bráně svižně, jako by sotva přicházel z městečka pod hradem, kdepak z Mungairitu. Ani jeho vzezření nevypovídalo o tom, že by byl na cestě nějak dlouho. Neměl zmačkané ani zaprášené roucho, a dokonce neměl ani poutnickou hůl.“

„Mohl se sem přece dostat na koni, nebo se svézt na voze či lodí, a také mohl cestou odpočívat,“ poznamenal brehon Aillín. „Od toho jsou přece hostince a noclehárny.“

„Ale on řekl, že přišel pěšky,“ zopakoval Luan. „Mohl se ovšem někde převléct a přezout, než vyrazil k paláci. To by vlastně bylo pravděpodobné.“

„Je to dobrý postřeh,“ poznamenala Fidelma. „Nemuselo to

ale vzbudit tvé podezření. Nic si nevyčítej, Luane. I kdybys byl o svých pochybnostech promluvil, stejně by mu to v jeho činu nezabránilo.“

„Ale ještě je tu jedna věc...“ promluvil znovu Luan.

„A sice?“ otázal se brehon Aillín trochu netrpělivě.

„Těsně předtím, než začala hostina, byla průtrž mračen. Netrvala dlouho, ale byla velice prudká. Sáhnete na můj šat. Stál jsem na stráži a nestihl jsem se včas schovat.“

Natáhl k nim ruku a Fidelma mu sáhla na rukáv. Byl dosud vlhký.

Luan pokračoval: „A přitom ten mnich měl suché roucho, když se objevil u brány, ačkoliv to bylo jen chvílku poté, co přestalo pršet. To tedy znamená, že nemohl jít zdaleka.“

„Uvažuješ velice bystře, Luane,“ promluvila Fidelma tiše. „Ale i tak by se pro to dalo najít nějaké vysvětlení. Proto opakují: z ničeho se neviň. A teď už se můžeš vrátit ke svým povinnostem.“

Jakmile Luan vyšel z hodovní síně, Fidelma se otočila k místu, kde ležela mrtvola vraha – přesně tam, kam se zhroutila. Jen kousek od ní leželo tělo brehona Áeda.

„Myslím, že můžeme nebohého Áeda nechat odnést do kaple a zatím prohlédnout tělo toho útočníka a pokusit se zjistit, o koho šlo,“ navrhla.

Brehon Aillín vyřídil rozkaz Caolovi, který zavolal dva sloužící a nařídil jim, aby se ujali těla zavražděného vrchního muman-ského brehona. Aillín se postavil vedle Fidelmy, která stála nad nehybným vrahem a zkoumavě na něj hleděla. Potom mrtvému přiklekla k nohám, a aniž se jich dotkla, začala si prohlížet jeho boty. Byl to druh, kterému se říkalo *cuarán*, boty z nasedmkrát přeložené kůže, která tvořila podrážku a byla dost silná, aby se lehko neobnosila. Tento pár byl ale neobvyklý, neboť kůže byla prošíta a pod ní byl přichycen dřevěný klín, který sloužil jako podpora paty.

„Jedno je jisté,“ prohlásila, „Luan se nemýlí. Vrah v těch botách nešel nijak daleko. Jsou poměrně nové a kůže na podrážce je sotva ochozená. Také je vidět, že jsou velmi umně vyrobené. Takovou obuv by v žádném případě nemohl vlastnit obyčejný chudý mnich. Ach, a všiml sis těch rýh na kůži na vnitřní straně bot? Od čeho by mohly být?“

Brehon Aillín stiskl rty. „Že by ten člověk měl nějakou vadu chůze a co chvíli si zavadil jednou nohou o druhou?“